

Серце ніжне, моя Україно,
Чом мені ти так гостро болиш?

Олександр Міщенко

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 77-78 (14386-14387), 26 ВЕРЕСНЯ 2025 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

1 ЖОВТНЯ – ДЕНЬ ЗАХИСНИКІВ І ЗАХИСНИЦЬ УКРАЇНИ

Розвідник з позивним Генерал

Яка гарна, яка ніжна стоїть осінь... Мимоволі подумалося, що донедавна невідомий мені Женя Поліщук, ЄВГЕН ВІКТОРОВИЧ ПОЛІЩУК, обов'язково помітив би її характер. Не знаю точно, але так здається. З його мамою Валентиною Петрівною ми про те не говорили. Однак це такі люди: вони не можуть бути байдужими ані до красивого, ані до потворного. Тому красу вони цінують, бережуть, плачуть, а огидність – справедливо відкидають і безжально ліквідують. Це творці з доброю душею, котрі міцно стоять ногами на землі, мають дійсно золоті руки, відчувають особисту причетність до всіх потрібних і важливих справ та природний обов'язок перед рідними, друзями, побратимами, Вітчизною...

З командиром у Євгена спочатку не склалося. Той бачив, як до солдата прислухаються чоловіки, які в батьки йому годяться. Якраз будували укріплення, і хлопці вкотре послухали переконливих рекомендацій Жені, які суперечили командиром. Але коли у важкому бою в них не було загиблих – все завдяки професійно облаштованому укриттю, – відтоді командир не тільки сам почав прислухатися до бійця, а й в особі Генерала отримав найкращого друга.

Ви запитаете, чому Генерал. То окрема історія. Позивний в Євгена з'явився не відразу. Цей образ складався поступово. Приміром, Женя страшенно не любив ледарів і п'яниць, що миттєво відчували ті, хто був поруч. У своїй більшості люди молоді, бійці з повагою й деяким страхом реагували на зауваження побратима більш солідного віку. А він, коли приходив на позицію, біля якої несли службу й інші підрозділи, якщо помічав у них халтуру, обов'язково на це вказував. Можна сказати, командував, як справжній генерал. Ті часто перепитували, чи не прийде в їхню зміну Поліщук, аби не надто напружатися. Та остаточно сформувалося воєнне псевдо Жені, коли він, відправившись, як загалом побратими, на пошуки чогось корисного для їхнього побуту чи книжок, аби щось почитати, наткнувся на кітель з погонами й генеральський кашкет ще часів «совка». Він облачився в це добро і прийшов до своїх. Хлопці розсміялися, адже «генерал» був у шортах і при параді. Сфоткали і вже офіційно присвоїли йому цілком заслужений позивний.

Цілісним, організованим і цілеспрямованим був завжди. Він володів якоюсь не по роках життєвою мудрістю і величезним практичним досвідом, умінням розрадити, підказати, коли впевнений – наполягти й не змінити свою позицію, незважаючи ні на що. Був лідером з дитячих літ. Був трудоголіком. Після закінчення 5 училища працював автослюсарем на СТО. А коли одружився й народилася донечка Настуня, перейшов на іншу, більш оплачувану, роботу – сім'я зобов'язувала. За понад 10 років він став там не порушним авторитетом: за короткий термін пройшов шлях від комірника до керівника сервісного підрозділу великої компанії, завжди знав, що і як робити, й навіть помилки перетворював на безцінний досвід.

Єдиний син у батьків, він дуже лагідно ставився до мам. Був, наче донька, каже вона. А як смачно готував! Валентина Петрівна зізнається, що сама так і не навчилася готувати такий плов, як умів Женя.

Родина сина жила з батьками 10 років. Дружно жили, добре жили. Дуже гарною дитиною пані Валя називає дружину Жені – Таню. Мама-Валя каже, що вона знайшла ключик до серця її сина, який мав непростий характер, був непоступливим у принципових речах.

За два роки до великої війни діти придбали квартиру. Тоді Євген казав, що все в хаті зробить сам, бо все вміє. От тільки плитку ще не клав, тож тепер буде нагода навчитися. Але вже нависала над Україною страшна біда повномасштабної війни. Женя відчував, що велика війна буде, тож вважав за потрібне відкласти капітальний ремонт власного дому. Сталося так, що він не встиг навчитись класти плитку...

Коли відбулося вторгнення, він попередив маму: якщо йому прийде повістка, щоб не надумалася її викинути й не повідомити. До того він намагався піти добровольцем на фронт, але через проблеми зі спиною його не взяли. А якогось дня в листопаді 22-го прийшов він з дружиною до батьків і повідомив, що комісія вже пройдена і Женя відправляється воювати. Тоді якраз палало у Бахмуті. До

того пекла і відправили новобранців після короткого перебування в навчальному центрі... Там, на підступах до міста, в селі Залізнянському, Женя загине.

Але тоді, через місяць після прибуття, він отримав важке поранення. Була сильна контузія. Після лікування у Дніпрі його направили на 3-місячну реабілітацію в Пушчу-Водицю. Коли мати побачила його вперше після госпіталю, не могла впізнати. Жені було важко говорити, дуже трусилися рука й нога. «Стою, а ті сльози біжать і скапують – вся кофтина мокра. А він підняв на мене очі – я той погляд усе життя пам'ятатиму – і так твердо питає: «А ти чого плачеш? Я живий! Ти уяви, тільки що стояли з хлопцями, перемовлялися, а тут – вогонь, і замість друзів – тільки тіла...», – стискає Валентина Петрівна мокру хустинку: сльози й зараз течуть по щоках. Єдиний раз була між ними така розмова.

Вже після реабілітації та коротенької відпустки Жені запропонували залишитися в тилівій частині. Але Генерал відмовився. На зауваження, що його не візьмуть на грошове, харчове та речове утримання, впевнено заявив: «Байдуже. Мені батьки посилку сала пришлють. Я ж не за гроші сюди прийшов». Він рвався до своїх. І як мати не просила подумати, він різко зупиняв: «Та ти що, як я побратимам в очі буду дивитися?!» У квітні, після Паски, Женя повернувся до своїх і продовжив боротися з російськими виродками. Війна солдата Євгена Поліщука, розвідника відділення спостереження 30-ї окремої механізованої бригади ім. Костянтина Острозького, закінчилась 15 листопада...

Саме цього дня він мав приїхати у відпустку. Матері не казали – хотіли зробити сюрприз. Напередодні підрозділ Жені на нулі змінювали інші бійці. Та командир попросив його як найдосвідченішого залишитися на позиції ще на одну добу, а він, мовляв, потім додасть її до відпустки. ...Почався мінометний обстріл. Всі кинулись до укриття. Але Жені рикошетом прилетіло. Його тіло забрали за кілька годин – ворог скажено обстрілював те місце. Потім матері цей факт додавав додаткових мук: а що, як син помирав довго і в муках... Але їй повідомили: характер поранення свідчить про те, що Женя загинув миттєво. В результаті того обстрілу він був єдиним полеглим. Але на сьогодні з його підрозділу на цьому світі немає нікого. Валентина Петрівна знає про це, бо вже нікому отримувати посилки, які сім'я Жені продовжувала відправляти його побратимам і після загибелі сина. Харчів бійці не просили, але домашнього там завжди хочеться. Тож випічку, аджику, сало, перекручене з часничком, – усе хлопці їли з великою вдячністю й навіть присилали фото їхніх «бенкетів». ...Нема вже жодного, хто знав би, від чиїх батьків з Білої Церкви прийде наступна посилка.

Нещодавно, повертаючись від сина з кладовища, пані Валя зустріла його вчительку. Та похвалилася, як щедро цього року вродили виноградники (Женя, який професійно захоплювався вирощуванням винограду, свого часу поділився з нею саджанцями). А мати не може навіть доторкнутися до прекрасних дивовижних ягід, які продовжують народжуватися після його смерті. Аж 28 сортів шляхетної лози виростив з великою любов'ю її син. Власне, все, за що він брався, – чи ремонтував машини, чи давав друге життя бракованим люстрам, чи вставляв вікна

в омріяній квартирі, чи вирощував троянди й любий виноград, чи готував плов або смажив для друзів шашлики, чи йшов у розвідку та ненавидів ворога, він робив тільки так – захоплено, самовіддано, чесно, по-справжньому.

...Третього липня минулого року Жені виповнилося 40. На його день народження Валентина Петрівна, звісно, пішла на могилу сина. Побула, наговорилася з ним. Наплакалася. А після повернення додому прилягла. (Вона майже не спить, відколи московські терористи вбили її дитину, від сили години 2. Часом у ті хвилини Женя приходив і стоїть біля неї, усміхаючись. Коли ж вона тягнеться до нього, бо хоче про все розпитати, його образ розвіюється, як марево.) А тут – задрімала. І сниться їй сон. Нібито заходить вона на кладовище, а там на місці алеї, де поховані наші загиблі воїни, стоять довгі-довгі дощані столи. А за ними сидять хлопці в шовкових, блискучих на сонці молочного кольору одягах. І сидять у тому порядку, як похоронені в реальності (мама ж знає поіменно ті ряди пам'ятників у Сухому Яру...) Коли ж вона починає йти (а Женя похований майже в кінці алеї), хлопці по одному починають вставати. І такі вони всі свіжі, поголені, безбороді... Такі чистенькі... Мати вдивляється в кожного, вони ж мовчать. А вона хвилюється – її Жені немає. Аж уже в кінці довжелезного шляху побачила стола, який стояв упоперек цього дивовижного коридора. А за ним – Женя. Мати, замість привітати з днем народження, каже: «Синочку, я ж тебе просила не святкувати 40 років – кажуть, не можна». На що син встає з-за столу, підходить до неї, посміхається й промовляє: «Ма, які 40 років?! Мені завжди буде 39».

Валентина Петрівна переказала той сон якійсь із мам, чий діти лежать там, на Сухоярському, поруч. А інші почали сходитись: «Чи ти мого бачила? А мого?..». «Дівчата, – кажу, – оце так, як лежать, так усіх і бачила. І всі такі гарнющінькі-гарнющінькі, як були в житті».

Ми ще довго говорили. З того бездонного материнського болю раптом спливали такі пекучі слова...

Про те, на що раніше жінка не звернула б уваги, а зараз це викликає щире й велику ненависть. Приміром, російська мова.

Про вгодованих і благополучних землячків, які переховуються від ТЦК. І тоді думає мати, що син міг би загинути від ДТП, хвороби, нещасного випадку. В тому разі їй би було легше прийняти таку смерть. А коли одні пішли добровольцями й гинуть, а інші ховаються чи продовжують жити, наче нічого не відбувається... Це так нестерпно несправедливо.

Про те, що вона весь одяг свій яскравий повикидала: «Ходжу в чорному. Не знаю, чи повернуся до себе колишньої. Зараз по-іншому не можу – я зраджу пам'ять своєї дитини...»

Про те, що їм із батьком нічого не треба. Вона так завжди каже, коли хтось готовий надати якусь допомогу: «У мене все є. Крім найдорожчого, яке ніхто не в силах повернути».

Про зустріч із жінкою, котра розказала історію, яку колись поклялася Жені не розповідати його рідним, аби не хвилювались. Був випадок, коли він врятував її від трьох грабіжників – просто викинув їх із магазинчика, де вона торгувала.

Його Таня пропонувала йому повинчатися. І Женя, знаючи, як гарно вона вишиває, сказав: «Як вишиєш мені сорочку, тоді повинчаємось». Вона вишила. І вони планували здійснити задумане. Після війни. Зараз та сорочка – в музеї «Небесних ангелів»...

Валентина ХРАБУСТ

запропонували залишитися в тилівій частині. Але Генерал відмовився. На зауваження, що його не візьмуть на грошове, харчове та речове утримання, впевнено заявив: «Байдуже. Мені батьки посилку сала пришлють. Я ж не за гроші сюди прийшов». Він рвався до своїх. І як мати не просила подумати, він різко зупиняв: «Та ти що, як я побратимам в очі буду дивитися?!» У квітні, після Паски, Женя повернувся до своїх і продовжив боротися з російськими виродками. Війна солдата Євгена Поліщука, розвідника відділення спостереження 30-ї окремої механізованої бригади ім. Костянтина Острозького, закінчилась 15 листопада...

Ті, хто за тебе в вирій відлітають...

Попри різні обіцянки припинити агресію росії, яку транслюють сильні світу цього, для яких наша війна і наш біль чужі й далекі, кровопролиття триває. Україна щоразу стає сиротою, коли гинуть її діти. Білоцерківська громада щоразу в невимовній скорботі за кожним своїм героєм...

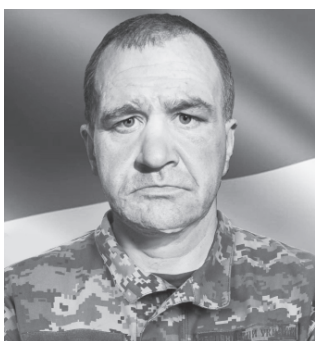
Стало відомо, що 3 вересня 2024 року загинув наш земляк – солдат **Олексій Анатолійович НЕДОБУГА** (1974 року народження). Він був оператором безпілотних літальних апаратів однієї з військових частин. Поліг поблизу Вільного, що в Покровському районі Донецької області під час виконання бойового завдання.

Сержант **Руслан Іванович ШУЛЯЧЕНКО** (1968 року народження), який служив водієм-електриком вогнеметного відділення роти вогневої підтримки однієї з військових частин, вважався безвісти зниклим з 14 листопада 2024 року. Біда сталася біля Петропавлівки Куп'янського району на Харківщині.

За волю й незалежність України загинув білоцерківець, 44-річний солдат **Сергій Анатолійович КАШПЕР**, стрілець-помічник гранатометника десантно-штурмового батальйону військової частини А 0281. Трагедія сталася 13 вересня в районі Софіївки Краматорського району Донецької області.

Захищаючи рідну Україну, героїчно загинув наш земляк, солдат **Юрій Володимирович КРИВОГУБ**, 22.02.1982 р.н., 43-річний боєць гранатометного відділення вогневої підтримки десантно-штурмового батальйону військової частини А 7788. Поліг він 17 вересня поблизу Степного на Сумщині.

До війни Юрій Володимирович добросовісно працював слюсарем на Білоцерківському водоканалі. Сиротами залишилися двоє неповнолітніх синів.

Втратила громада і зовсім юного солдата **Артема Ярославовича СКРИПЧЕНКА** (1997 року народження). Він був сапером екіпажу безпілотних авіаційних комплексів взводу роти десантного мінування інженерно-саперного батальйону однієї з військових частин. Помер воїн 5 вересня в одному з медичних закладів Кельна (Німеччина) внаслідок поранень, отриманих під час виконання бойового завдання в районі Білицького Покровського району на Донеччині.

На російсько-українській війні загинув 34-річний білоцерківець **Дмитро Петрович ХАРЧЕНКО**, водій розвідувального відділення десантно-штурмового батальйону військової частини А 7788. Загинув військовослужбовець 17 вересня поблизу Яструбиного Сумської області.

НАШІ ВОЇНИ ЗАЛИШИЛИСЬ ВІРНИМИ ВІЙСЬКОВІЙ ПРИСЯЗІ. ВОНИ ГЕРОЇЧНО ВИКОНАЛИ БОЙОВІ ЗАВДАННЯ НА ПОЛЯХ БИТВ ЗА НАШУ БАТЬКІВЩИНУ. БУДЬМО ЇХ ГІДНИМИ.

ДОРОГІ ЗАХИСНИКИ ТА ЗАХИСНИЦІ УКРАЇНИ!

Ви – сучасні лицарі, спадкоємці козацької звитяги, люди великого серця і незламної віри.

Ви – надійний захист нашої свободи й приклад справжнього патріотизму. Завдяки вашій силі та незламності ми можемо будувати майбутнє, в якому панують мир і справедливість.

Ви – щит Європи та гордість усього українського народу. Ми віримо у вашу силу і Перемогу, яку неодмінно здобуде Україна.

Дякуємо кожному й кожній, хто захищає нашу державу. Саме завдяки вам ми можемо працювати, навчати дітей, сіяти та збирати хліб, творити та мріяти про майбутнє у вільній країні.

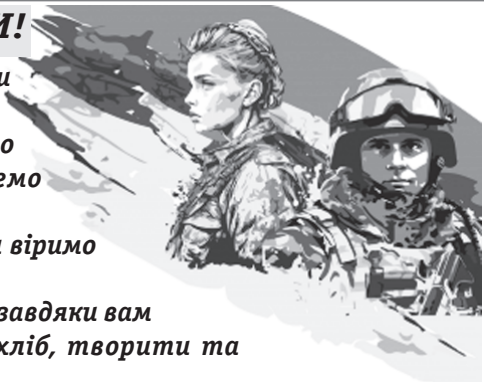
Низько схиляємо голови перед пам'яттю тих, хто віддав життя за Україну. Ваші імена назавжди вписані в історію держави як символ подвигу та жертвності.

Нехай Покрова Божої Матері оберігає кожного з наших захисників та їхні родини.

Чекаємо вас додому – живими та неушкодженими! Пишаємося вами, молимося за вас, підтримуємо та обов'язково разом зустрінемо Перемогу!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

ВОЛОДИМИР ВОВКОТРУБ, секретар Білоцерківської міської ради

Тільки єдність — запорука добрих справ

Днями в Білу Церкву з черговим візитом завітав один із друзів міста – благодійник **ОЛЕКСАНДР ТОПОРОВСЬКИЙ**. Пан Олександр є президентом американського благодійного фонду **URGENT/Universal Relief & Giving Effort Nonprofit Togethershship**.

■ В рамках візиту Олександр Топоровський та представники фонду URGENT зустрілися з секретарем міської ради Володимиром Вовкотрубом. Обговорили проблемні питання в громаді щодо забезпечення необхідним медобладнанням, акцентували увагу на підтримці дітей з особливими потребами та окреслили майбутні плани співпраці.

■ Олександр Топоровський зауважив, що фондом URGENT у 2025 році продовжено доставку та розподіл медичних вантажів до лікарень Білої Церкви. Крім того, допомогу отримали медичні заклади Жашкова, Києва, Чернігова, Дніпра, Броварів, Вінниці та Корсунь-Шевченківського. За словами представників фонду, загальна кількість переданого обладнання цього року склала понад 20 тонн.

■ З українського боку в Білій Церкві представниками фонду є: Андрій Король, Оксана Сахарова, Вікторія Рудешко, Влад Скляр, Олександр Русс, Сергій Грисюк та Костянтин Бугайчук.

■ Нагадаємо, що як один із напрямків співпраці з благодійним фондом URGENT у партнерстві з Агенцією стратегічного розвитку Білої Церкви продовжує свою роботу започаткований 2023 року міжнародний проект «Освітня Платформа Відкритого Діалогу», керівником якого є Оксана Сахарова.

комплексний підхід до розвитку. Вона включає адаптовані освітні інструменти, що сприяють когнітивному розвитку, покращенню комунікативних навичок та формуванню любові до навчання.

■ У рамках візиту до Білої Церкви гість зі США відвідав чотири навчальні заклади, яким було передано подарунки та спеціальну техніку від американських партнерів.

■ Програма перебування іноземного гостя

■ Проєкт покликаний вдосконалювати розмовні навички школярів через спілкування з носіями англійської мови, популяризувати українську культуру та інформувати американських партнерів про події в Україні. Це відбувається завдяки проведенню онлайн-заходів, презентацій та безпосередньому спілкуванню.

■ Водночас українські школярі мають можливість знайомитися з культурою США, особливостями навчання своїх ровесників і знаходити нових друзів. За час роботи проєкту понад 300 учнів з України та США змогли налагодити дружні зв'язки й обмінятися досвідом.

■ Велика увага у спільних ініціативах приділяється розвитку інклюзивного середовища та допомозі дітям з інвалідністю, зокрема з аутизмом, синдромом Дауна та ДЦП.

■ Програма URGENT Nonprofit Togethershship для дітей з особливими потребами орієнтована на

збіглася зі святкуванням 993-ї річниці міста та Дня фізичної культури і спорту. Дні були насичені активностями та зустрічами. Особливо зворушливими стали спортивні змагання для дітей з інвалідністю. Учасники отримали дипломи, медалі та безліч подарунків.

■ Американський партнер, у свою чергу, одержав від білоцерківців фотосесію в українському стилі на тлі мальовничої природи. Гість приміряв вишиванку та занурився в атмосферу українських традицій, краєвидів і гостинності.

■ Співпраця з міжнародними партнерами вкотре доводить: тільки у єдності, взаємній підтримці та відкритості діалозі можна створювати великі справи.

■ Біла Церква пишається, що має надійних друзів у світі, які простягають руку допомоги й дарують дітям та громаді віру в майбутнє.

За матеріалами представників фонду URGENT

Допомога постраждалим від збройної агресії

Члени виконкому затвердили ще один протокол засідання комісії по наданню одноразової адресної матеріальної допомоги особам, які постраждали чи зазнали порушення нормальних умов життя внаслідок збройної агресії російської федерації проти України. Про це повідомляють

офіційні джерела.

Під час засідання комісії розглянули заяви від 19 громадян. Було вирішено надати допомогу 14 особам на загальну суму 921 677 гривень. Сума призначеної допомоги залежить від ступеня завданої агресором шкоди.

Художниця з філософським поглядом на життя, яка володіє не тільки пензлем, а й поетичним словом, ТАМАРА КУЗЬМЕНЧУК презентує у виставковій залі при бібліотеці-філії № 5 першу персональну виставку «Поза часом і простором».

«Поза часом і простором»

Народилась пані Тамара на Черкащині в селищі Лисянка. Завдяки рідним, які підтримували в бажанні малювати, любов до олівця, ручки, пензлика стала невід'ємною частиною життя майбутньої художниці.

Навчалась у Черкасах. Художниця-оформлювачка починала свій трудовий шлях бібліотекаркою в будинку культури рідного селища. Переїхавши до Білої Церкви, познайомилася з Володимиром Губрієм – знаним художником, який радив вступати до художнього закладу

Кузьменчук, окрім живописних картин, є багато чудових робіт на бересті. Також пані Тамара займається розписом стін та стель.

Наша авторка – щира людина зі щедрою душею: з 2014 року, від першої благодійної виставки

на навчання.

Біла Церква подарувала їй долю. Саме тут Тамара зустріла свого чоловіка – Василя. Разом побудували дім, посадили сад, виростили сина й дочку.

Бачене, почуте, пережите з'являлося на полотні. Народилась величезна кількість натюрмортів, пейзажів, сюжетів, які знайшли своїх поціновувачів не тільки в Білій Церкві, а й у багатьох країнах світу: Італії, Франції, США, Ізраїлі, Бельгії, Німеччині, Польщі, Новій Зеландії тощо. Художниця стала постійною учасницею щорічних міських виставок і виставок-конкурсів у нашому місті та Києві.

У творчому арсеналі Тамари

на Алеї художників і до цього часу, художниця продає свої картини й жертвує кошти на допомогу ЗСУ.

З відкриттям першої персональної виставки художницю привітали рідні та друзі. Головний спеціаліст управління культури і туризму Білоцерківської міської ради Олександра Залевська вручила пані Тамарі Подяку за внесок у розвиток культури і мистецтва міста.

Інструментальний дует Білоцерківської школи мистецтв імені Якова Яциневича у складі Людмили Рогатюк та Інни Коваль подарував відвідувачам виставкової зали святковий настрій.

Любов МИХАЙЛЮК

Без зброї, але завжди на передовій

У Білій Церкві відбулася низка заходів з нагоди Дня рятувальника.

З початку війни рятувальники стали на захист нашої держави в один стрій з військовими Сил оборони України. Вони рятують чужі життя, щоразу ризикуючи своїм: ліквідують пожежі, аварії та катастрофи, знешкоджують боеприпаси, рятують людей на воді, виносять із вогню, дістають з-під уламків... Вони щодня роблять шляхетні та

сміливі вчинки, про які вони зазвичай скромно кажуть, що це просто їхня робота.

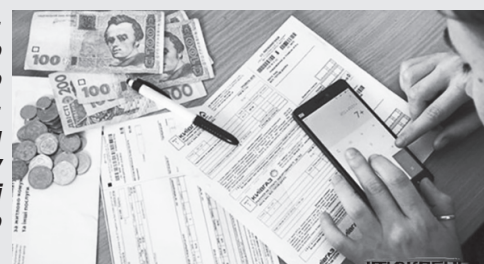
Цього дня представники місцевої влади, рятувальники та ветерани ДСНС поклали квіти до Пам'ятного знаку загиблим героям-пожежним, що в Парку Слави. Крім того, у приміщенні Білоцерківської районної військової адміністрації відбувся урочистий захід, під час якого рятувальникам громади були адресовані слова вітань та вдячності, а також вручена низка різних нагород.

За дорученням секретаря Білоцерківської міської ради Володимира Вовкотруба привітав присутніх заступник міського голови Анатолій Кравець: «Щоденно, щогодинно, щосекундно ви намагаєтеся запобігти, врятувати, допомогти. І ми за це вам дякуємо. Ми вдячні, що ви у нас є і що в ці складні часи ми можемо себе почувати спокійно і впевнено у завтрашньому дні».

За інф. bc-rada.gov.ua

Непогашені рахунки: українці накопичили рекордні борги за ЖКГ

Державна служба статистики вперше з початку повномасштабного вторгнення оприлюднила дані щодо заборгованості за комунальні послуги. За станом на другий квартал 2025 року борг українців за оплату ЖКГ сягнув 106,6 млрд грн. Деталі розповідає Центр громадського моніторингу та контролю.

Найбільше завинили за тепло та гарячу воду

За інформацією Держстату, в другому кварталі 2025 року українцям нарахували за комуналку 64,3 млрд гривень. Але сплатили вони на 13 млрд менше: тільки 51,5 млрд гривень. Повна ж заборгованість українців за комірне за станом на другий квартал цього року становить: за постачання теплової енергії та гарячої води — 35,2 млрд грн; за газ — 32,3 млрд грн; за електроенергію — 17,1 млрд грн; за холодну воду — 10,2 млрд грн; за управління багатоквартирним будинком — 8,8 млрд грн; за вивіз сміття — 3,1 млрд грн.

Разом це майже 107 млрд гривень. До цієї суми не входять борги, які накопичилися на тимчасово окупованих територіях. Нагадаємо, в кінці 2021 року заборгованість за ЖКГ становила понад 81 млрд гривень.

Чому борги зростають?

Ще на початку повномасштабного вторгнення Голова Спільки споживачів комунальних послуг України Олег Попенко пояснював, що до зростання боргів за житлово-комунальні послуги призводять кілька факторів. Серед них — погіршення матеріального становища українців. «Падіння економіки України — це і втрата робочих місць, офіційно повністю зруйновано близько 6 млн робочих місць, 13 млн біженців та переселенців як всередині, так і поза Україною. Більшість із них потрапляють у зону ризику неплатників і боржників за житлово-комунальні послуги», — розповів він.

Захист від відключень більше не діє

Від початку повномасштабного російського вторгнення в Україні

запровадили мораторій на підвищення тарифів на газ, гарячу воду та опалення. Водночас він не стосується електроенергії та холодної води.

Також з березня 2022 року діяв мораторій на відключення житлово-комунальних послуг та нарахування пені за борги. Його скасували наприкінці 2023-го. Нині відключенню комунальних послуг підлягають домівки українців, які мають суттєву заборгованість. Аби цього уникнути, споживач може домовитись із постачальником про реструктуризацію боргу. Якщо людина відмовляється сплачувати борг та не погоджується на реструктуризацію, постачальник може стягнути борг через суд, але за умови, що сума заборгованості перевищує 20 мінімальних зарплат, тобто 142 тис. грн.

Мораторій на відключення від послуг, нарахування пені та стягнення заборгованості продовжує діяти тільки на територіях, де тривають бойові дії, та на тимчасово окупованих територіях. Крім того, на окупованих територіях забороняється нарахування плати за житлово-комунальні послуги.

Субсидії для 3 мільйонів господарств

Щоб зменшити навантаження на сімейні бюджети, держава продовжує фінансувати програму субсидій та пільг. Субсидії в зимовий період отримують приблизно 3 мільйони домогосподарств, а пільги — близько 400 тисяч сімей. На субсидії та пільги з бюджету витрачають приблизно 45 мільярдів гривень. З цієї суми понад 30 млрд грн йде на субсидії, а решта — на пільги.

ПОВІДОМЛЕННЯ

06 жовтня 2025 року будуть проводитися річні збори уповноважених членів КСП «СЕЛЕКС» за адресою: селище міського типу Ставище Білоцерківського району Київської області, о 10 год. 00 хв., біля приміщення Укрпошти.

Уповноваженим членам КСП мати при собі трудову книжку та паспорт громадянина України.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ ЗБОРІВ:

- доповідь голови КСП про діяльність підприємства;
- розгляд заяв про виключення членів КСП.

Помічниця Вікторія

- позбавить негативу та вирішить складні життєві ситуації;
- самотнім допоможе знайти кохання і створити щасливу сім'ю;
- вирішить сімейні проблеми та допоможе зберегти сім'ю;
- застереже від невдач у бізнесі та на роботі

Пращує на відстані
093 98 777 48

Ліц.: АВ №567667 МОЗУ від 21.11.2020 р.

НАБІР УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ
НА ГУРТOK ЖУРНАЛІСТИКИ.
ЗАНЯТТЯ – ОДИН РАЗ НА ТИЖДЕНЬ.
ТЕЛ.: 068-101-85-21.

ШУКАЮ НАДОМНУ РОБОТУ ДЛЯ ЛЮДИНИ
З ІНВАЛІДНІСТЮ – ПАКУВАЛЬНИЦІ, КОМПЛЕКТУВАЛЬНИЦІ, ХУДОЖНИЦІ-ДИЗАЙНЕРА, ІЛЮСТРАТОРА КНИЖОК. 050-231-40-27

ЧЕТВЕРО МИЛИХ І ПУХНАСТИХ КОШЕНЯТ:
ТРОЄ ЧОРНИХ І ОДНА РУДЕНЬКА, ЧЕКАЮТЬ
ДОБРИХ ХАЗЯЙСЬКИХ РУК.
Звертатися за тел.: 068-101-85-21.

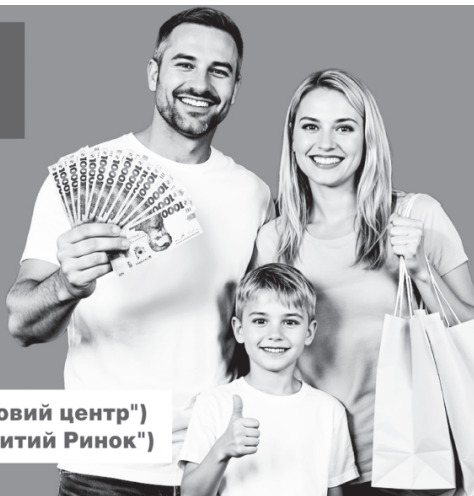
ШвидкоГроші

ГОТІВКОЮ або на картку

0 800 20 10 50

БЕЗКОШТОВНО З МОБІЛЬНИХ ТА МІСЬКИХ

sgroshi.com.ua

- вул. Ярослава Мудрого 29 (зуп. "Торговий центр")
- бул. Олександрійський 58-В (зуп. "Критий Ринок")

Приватні об'яви

ПРОДАЮ

✓ Пральну машину "Агат", 2 тис. грн. Тел.: 6-88-86, 068-28-72-838.

✓ Апарат для приготування картоплі фри; холодильник "Морозко 3м", новий, об'єм 30 дм³, ціни договірні; віконні блоки, пофарбовані, зашклені, 1,30 x 1,40 – 4 шт., 1,40 x 1,60 – 2 шт., 800 грн кожний; фотозбільшувач, укомплектований, 12 найменувань, 400 грн; балії – велика і мала, виварку; автогенний апарат;

шланги 20 м; два редуктори + різак-горілка; шведську стінку-драбину (спортивна); секції паркану, в кожній 20 штахетин, дубовий, фігурний, 20 секцій. Ціни договірні. Тел.: 098-59-35-999.

✓ Комплект постільної білизни полуторний, 100% бавовна. Тел.: 097-550-40-89.

Василівна).
✓ Фаркоп до автомобіля "Жигулі". Тел.: 098-10-255-08.
✓ Люстру на 3 плафони, красива, г/стан, 550 грн. Масажи банки скляні, 25 шт. (20 грн 1 шт.). Тел.: 096-208-36-48.
✓ Сушку для овочів, фруктів і трав (німецька). Тел.: 067-494-35-90.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний.

Монтаж – один день.

Гарантія – 15 років.

068-155-8-122

(Людмила

Звідки вона, ніхто не знав. От десь узаялася. Чи то з тих перелітних киян, які, втомившись від міста, накупили хат під соломою, пообвішували тини глеками, стіни побілили та розмалювали мальвами. Хтозна. Узаялася.

Я йшов по гриби в малу сосну. Стояв розкішний вересневий полудень. Село розляглося над Пслом, задрімало й аж трохи побільшало – ніби вдихнуло тягучого, вже прохолодного повітря, а видихати не поспішало.

Тоді я, здається, уперше її й побачив. У такому віці, як я тоді був, усі старші люди здаються ще старшими, але, мабуть, було їй років так сорок. Стояла за димком деревію. У білій хустці, як сільська. Але не сільська – і це було відразу мені, сільському, зрозуміло. Руде пасмо з-під хустки лагідно спадало на щоку. Насичено вишневий светр – зараз би сказали «оверсайз» – висів на ній

Вона тицьнула мені якусь купюру, здається, десятку, і сіла навпочіпки коло грибів.

– А як їх?.. Їх варити?..
– Умгу... – щось таке я відповів чи не відповів нічого, поки вона брала по одному ті маслюки й роздивлялася їх проти світла.

– А у вас дрова є? – запитав я не знаю нащо, аби тільки спинити, аби обірвати те її дитяче замилювання, од якого мені досі часом стає терпко в горлі.

– Дрова? – перепитала вона так само не знати кого, де і куди.

– Узимку топити. Холодно. Тільки заслінки відкривайте. Бо ще вчадієте. Ото чорні такі – то заслінки.

І пішов. Плуताючись кросівками в дерезі. Кілька разів озирнувся – вона так і не зачинила дверей. І звідти, з тих сіней, у яких долівку сотню літ топтали різні зашкарублі п'яти, а тепер от –

вільготно, а посередині його перехоплював якийсь неймовірний пояс, наче з індійського кіно, весь у ланцюжках, у брязкальцях, у химерних дармовісах різної довжини. Сині джинси й високі замшеві чоботи.

– По гриби? – спиталася, наче сховавши посмішку за краєчком хустки.

Від несподіванки я нічого не відповів, лише кивнув. Так я її й проминув і пішов у ліс, вдихаючи важку і млосну дерев'яну хмару. Грибів набрав швидко. Повертався вже густим смерком. Земля дихала холодом. А вона там і стояла, за кучугурою, за деревієм. Тільки її самої вже було не видно. Хіба хустка, хіба срібні дармовіси на поясі.

– Вибачте, ви мені не продасте?

Я як стояв, так і гепнув об землю тим відром. Уперше в житті до мене звернулися на ви. Я здвигнув плечима:

- Купіть.
- А скільки?
- Та скільки дасте.
- Ходімо.

У хаті в неї було тоскно, необжито. Улітку це б відчувалося не так гостро, але у вересні, який, як ніхто, вміє сипонуту за пазуху голок, ота дерев'яна, простецька, наївно фарбована в сине вішалка, отой нарочитий мисник із мережаними серветками на обдертих стінах, ота столітня скриня, на ляді якої стояв грубий ярмарковий глиняний кіт, щось хитнули всередині мене, хитнули й перевернули догори ногами. У горло набилася якась неймовірна тужлива синява. Двері так і стояли прочинені, а за ними востаннє того року сюрчали цвіркуни.

Ще там був стіл. Лампочка без люстри, гола. На столі величезний стос книжок. Якись папери. Вузьке панцирне ліжко, як у сиротинці. І глиняний кіт. А може, не глиняний – та кімната так усе в мені розгойдала й поперевертала, що я вже ні в чому не певен.

замшеві тонкі чобітки, лилося м'яке світло. М'яке, як маківка, настояна на вранішньому молоці...

Уже років через десять після того вересневого вечора я спитав про неї в Гальки Турихи, яка знає про всіх, навіть якщо вони і з сусіднього району.

- Так то Леонідовна...
- А звідки вона?
- Та хтозна. З Києва. Робила сотрудніком...

– Яким ще сотрудніком?!

– Та в музеї якісь... черепки перебирала та складала. Хтось викопає черепок, а вона довжна розібрати, коли його зліпили.

– Ага. А де ж вона ділася?
– Та де? Поїхала туди, де й була. Хіба тут вrobiш без привички? У неї отам оно грядка, та не туди дивись, а отам, у низині, так позаростала. А вона все ходила та дивилася. Стане й дивиться на до рогу. Не розумію я. Аби гуси посла або корову виглядала. А то так – стане й дивиться. Не вдержалась.

Я залишив бабу Гальку наодинці зі своїми буряками і пішов по гриби. Уже й проминув те дворище, щось мов трохи в собі затамувавши. А тоді таки не витримав – повернувся. Глечики з живоплоту хтось уже познімав. Стежка до дверей геть заросла берізою. З давно не біленої стіни на мене дивилася мальва. Не яскраво червона, як тоді, а така, лиш трохи рожева. Вікна, позашмульгунані дощами, мряками та порошами, не блищали. Хата вмерла. Тільки величезний іржавий замок шкірився на мене беззубим ротом, наче запитував:

– Ну шо, дурню, заробив десятку?

Сергій ОСОКА

САЛАТ З ПОМІДОРАМИ, СИРОМ І ЧАСНИКОМ

Помідор – 3 шт., сир напівтвердий – 100 г, часник – 2 зубчики, майонез – 1 ст. л., перець чорний – за смаком, зелень – за бажанням.

Помити помідори й нарізати на середні однакові скибочки. Натерти сир крупно. Часник подрібнити або пропустити через прес.

Викласти в глибоку тарілку нарізані помідори. Додати до них подрібнений часник і сир, чорний перець і майонез.

За бажанням можна додати в салат будь-яку свіжу зелень. Вона зробить смак ще яскравішим і насиченішим.

Замість майонезу можна використати сметану. І підсолити за смаком.

Сайт Shoptik. ua	П'ятниця, 26.09		Субота, 27.09		Неділя, 28.09		Понеділок, 29.09		Вівторок, 30.09		Середа, 1.10		Четвер, 2.10	
	ніч день	+6 +14	ніч день	+6 +16	ніч день	+7 +17	ніч день	+8 +16	ніч день	+6 +16	ніч день	+6 +17	ніч день	+6 +16

Маленькі кроки сьогодні створюють великі зміни завтра.

Громадська думка
Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук".
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.

Покрова козацька

1 ЖОВТНЯ

З давніх часів це свято дуже шанувалося у Київській Русі. Багато храмів було збудовано на його честь. Особливо ж свято Покрови шанували українські козаки, тому що вони як воїни, котрі стояли на захисті віри християнської, були постійно в небезпеці. Але покладали свою надію на Бога і молилися до Богородиці, щоб Вона захищала їх, покривала Своім покровом і визволяла від несподіваної смерті. Саме тому в козацькі часи головний храм у центрі Січі був на честь Покрови Пресвятої Богородиці. Свято вважалося престольним для козаків. Звідси виник і особливий, притаманний тільки Україні, вид ікони Покрови Пресвятої Богородиці – Козацька Покрова. На ній Діва Марія зображена такою, що простирає Свій покров, Свій омофор над козаками, над гетьманами, над духовенством, які моляться і з надією звертають до Неї свої погляди.

Для козаків свято Покрови було найбільш значущим. У цей день в них відбувалися вибори нового отамана. Козаки вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту

Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою. Відомий дослідник звичаїв українського народу Олекса Воропай писав, що після зруйнування Запорозької Січі в 1775 році козаки, які пішли за Дунай на еміграцію, взяли з собою образ Пресвятої Богородиці-Покрови.

Козаки щиро й урочисто відзначали свято Покрови. Віднедавна на Покрову в Україні відзначається ще й День українського козацтва.

В це свято ми згадуємо про ті незліченні милості, які давав нам Господь за молитвами Пресвятої Богородиці, бо головні українські святині посвячені на Її честь. Згадаємо перший кам'яний храм Богородиці Десятинної, собор Святої Софії, який хоч і названий на честь премудрості Божої, але престольне свято цього храму святкувалося саме на день Різдва Богородиці. Це й Києво-Печерська і Почаївська лаври, освячені на честь Успіння Богородиці. Ці святині нагадують нам про те, що Діва Марія є заступни-

цею всіх, хто звертається до Неї в молитвах, і покриває їх Своім покровом.

Також це свято пов'язане з народними традиціями. Вважалося, що саме до нього потрібно було звершувати весілля. До Покрови закінчувався період сватань і приготування до весілля, який починався після «першої Пречистої». Як відомо, після одруження дівчина була вже молодницею і мала покривати голову наміткою чи хусткою.

Для дівчат Покрова – найбільше свято: у молоді починався сезон верениць, а в господарів – період весілля, які юнки залюбки брали участь у весільних обрядодійствах.

Підготував

Микола ОТИЧЕНКО

ПОНАД 200 СКЛАДНИХ ВИПАДКІВ НАГОЛОШЕННЯ В АЛФАВІТНОМУ ПОРЯДКУ

- ГАйда, горошИна, граблІ, громіздкИЙ, грОшей, гуртОжиток.
- ДанИна, дАно, децимЕтр, дЕщиця, дИскурс, диспансЕр, дичАвіти, дідУх,

довідник, дОгмат, долотО, дОнька, дочКА, допізна, досхочУ, дужкИ.

- ЖалИти, жалюзІ, жЕвріти.

- ЗавдАння, зазвичАй, зАгадка, зАкладка, зАкрутка, зАставка, засУха, звИсока,

зібрАння, зОзла, зрАння, зрУчний, зубОжити, зубОжіння, зубОжілий.

- ІкОнопис, індУстрія, ідемО, ідетЕ, інженЕрія.

- КАмбала, каталОг, квартАл, кИдати, кИшка, кіломЕтр, кінчИти, клітковИна,

кОлія, коляЯдник, корОмисло, кОсий, котрА, котрИЙ, кроЇти, кропивА, кулінарІя, кУрятина.

- ЛАте, листопАд, луОкшина, лугИ (хім.), льодовИЙ, ліОстро.

- МагістЕрський, мерЕжа, металУргія, мізЕр, мізЕрний, молОх.

- НабОжний, навзАєм, навКОло, навчАння, надлАшок, нажИво, наздогАд,

наКлад, напІй, наСКрізний, нафтопровІд, наЧинка, нІздря, ненАвисть, нестИ.

- ОбрАння, обрУч, одноразОВий, Олень, опОлудні, оптОВий, осоКА, отАман.

- ПЕкарський, перЕкис, перелЯк, перЕпад, перЕпис, піалА, піддБАний, підлітковий,

пізнАння, пільговИЙ, піцЕрія, платО, поведІнковий, подУшка, позАторік, помОвчати, понЯт-тя, порядкОВий, посерЕдині, почАсти, приЧіп, прОділ, проміжок, проШарок, псевдонІм.

Далі буде

ОВЕН. Ідеальний період для завершення давніх справ і старту нових проєктів. У стосунках важливо тримати баланс між імпульсивністю та чуйністю, аби уникнути непорозумінь.

ТЕЛЕЦЬ. Можете розраховувати на стабільність у фінансах і підтримку у важливих починаннях. У коханні з'явиться більше гармонії, а несподівані знайомства відкриють нові горизонти.

БЛИЗНЮКИ. Тиждень буде сповнений активного спілкування та нових ідей.

У професійній сфері можливі цікаві пропозиції, але фінансові ризики краще відкласти.

РАК. Хороший час для вирішення особистих питань і зміцнення стосунків. Важливо приділити увагу відпочинку та емоційній рівновазі.

ЛЕВ. Починається період справжнього піднесення. Зірки обіцяють яскравість у коханні та допоможуть привернути увагу впливових людей у професійній сфері.

ДІВА. Матимете шанс упорядкувати робочі процеси та досягти відчутних результатів. Ваше вміння планувати стане головною перевагою. У стосунках цінуйте чесність і відкритість.

ТЕРЕЗИ. Гарний час для примирень і для того, щоб зміцнити партнерські стосунки. В роботі варто бути уважними до деталей.

СКОРПІОН. Зможете нарешті реалізувати ідеї, які давно відкладали. У фінансах можливі надходження, а в особистому житті — несподівані повороти.

СТРІЛЕЦЬ. Отримаєте нові можливості для розвитку. Подорожі, навчання або нові знайомства допоможуть розширити горизонти. У стосунках важлива відвертість.

КОЗЕРІГ. У робочих питаннях — стабільність. У фінансах — час для розумних рішень, а в особистому житті варто звернути увагу на потреби близьких.

ВОДОЛІЙ. Можете очікувати на прорив у справах, що стосуються комунікації та партнерства. Сприятливий час для переговорів, нових проєктів і творчих ідей.

РИБИ. Відчуєте прогрес у всіх сферах. У роботі — впевнене зростання, у стосунках — тепло й підтримка. Головне — не поспішати, а рухатися крок за кроком.